

по-рано само името смъртъ извикваше сътресение и докарваше умопомрачение — сега чувствуваше едно безразличие. Замисляше ли се за смъртта, струваше му се, че тя ще дойде като съня.

Старецътъ Игнатъ му бѣ разправилъ, че обѣсването е най-леката смъртъ. То е страшно за тѣзи, които гледатъ, ала за тогози, когото бѣсятъ, то е като сънь . . . Щомъ пристѣгне вжжето — човѣка го обзема опиянение. Болка не се усѣща, а като на сънь предъ очитѣ минава миналото на човѣка и той умира бавно, безъ страдания... Очитѣ бавно се заклопятъ и настава вѣчна тъмнина . . .

. . . Вѣчна тъмнина! — въздъхна Павелъ . . . А колко е жадна душата за свѣтлина; колко е ненаситно окото да